

Mikkel Tode Raahauges prædiken sidste søndag i kirkeåret

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

23. november 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 31-46

Salmer

732, 258, 269 – 274, 277, 431

1

Brud og heling

Der er en revne i alting – det er sådan, lyset kommer ind.

5

Somme tider kan man være så heldig, at evangeliet ligesom lader sig høre på steder, hvor man ikke havde regnet med at høre det, og på måder, som man slet ikke havde forventet at høre det på. Sådan har jeg det i hvert fald tit, og det er også tilfældet med de ord, som jeg lige har citeret for jer fra sangen Anthem af den canadiske digter og musiker Leonard Cohen. Der er sikkert mange af jer, der i forvejen kender og holder af dem: "There is a crack, a crack in everything – that's how the light gets in." Der er en revne i alting – det er sådan, lyset kommer ind.

10

15

Jeg har aldrig lyttet ret meget til Leonard Cohens musik, og derfor havde jeg af gode grunde heller aldrig regnet med eller forventet, at evangeliet skulle lade sig høre for mig netop dér og på den måde. Men Guds veje er, som I véd, uransagelige, og lige siden, min mor for første gang citerede de ord for mig engang, hvor jeg som ung var fortvivlet over et eller andet, som jeg i mellemtiden lykkelig har glemt hvad var, der har båret dem med mig i mit hjerte: Der er en revne i alting – det er sådan, lyset kommer ind.

20

For selvom jeg altså ikke længere kan huske, hvad det var, jeg var så fortvivlet over dengang, så er der så meget trøst og håb i de ord for enhver, der af den ene

eller den anden grund er gået i stykker, og det kan man som bekendt gøre på en mangfoldighed af måder. Vi har det jo ellers med at forestille os, at vi selv i vid udstrækning er herrer over vores eget liv og hvordan dét liv udfolder sig. Som om det i virkeligheden var os, der var Gud – for os selv og måske i virkeligheden også for de andre? Men pludselig kan det jo være, at der er et eller andet, der går galt. Det kan være, man taber sig selv eller en anden. Måske bliver man selv tabt af nogen eller bliver vidner til, at de taber sig selv. Det kan være tiden, der går og gør, at noget bliver for sent. Ens egen utilstrækkelighed, uopmærksomhed eller uvilje der gør, at intet går som det skal. Lidelse og død, der kommer og skiller endegyldigt os ad fra dem, vi elsker, og som elsker os.

I kan garanteret selv komme på mange flere eksempler fra jeres eget liv. Men uanset, hvordan det så end er gået til, så er jeg sikker på, at vi alle sammen kender til den forfærdelige følelse det er at stå afmægtig tilbage dér, hvor livet pludselig er blevet splittet i et før og et efter – kun efterladt med skårene af dét, som engang forekom én så helt, men som nu forekommer én så brudt: mig og den anden, den anden og mig. Tid og evighed, liv og død, kærlighed og hvad end, vi skal kalde dens modsætning. Vi mangler vist et fyldestgørende ord for den i vores daglige tale, selvom vi alle sammen kender den så godt – men i dagens anledning kunne vi måske i stedet sige frelse og fortabelse? Og enhver, der har stået med de skår i hænderne vil vide, at i dét øjeblik er det også slut med at lege Gud. For når først, livet er blevet brudt, så kan det ikke længere lade sig gøre at hele det igen ved egen hjælp.

Alt dét skal jeg nok vende tilbage til lige om et øjeblik. Men inden vi når så langt, så vil jeg gøre jer bekendt med en ældgammel kunstart, som findes i den japanske tradition. Kintsugi, hedder den, og den går i korte træk ud på, at hvis man taber noget dyrebart (eller det går i stykker på anden vis), så smider man det ikke bare ud, men klinker i stedet skårene og tætner revnerne med flydende guld. Og udover, at man på den måde sørger for, at det dyrebare igen kan opfylde den bestemmelse, som det fra begyndelsen ser skabt til, så forlener man det samtidig med en ny skønhed ved at tage dets historie alvorligt og lade den stråle klart i de forgyldte mellemrum.

Men for nu at vende tilbage til sagen, så er spørgsmålet naturligvis, om noget lignende også kan lade sig gøre med noget så dyrebart som et menneske. For én ting er jo, at man kan samle et stykke porcelæn, der er gået i stykker. Noget helt andet er at hele et liv, der er blevet brudt. For os selv er det umuligt, og med

65 Vorherres forudsigelse af sin genkomst og den store dommedag kan man meget
let få den fornemmelse, at vi heller ikke skal regne med Guds hjælp. Det lyder
tværtimod næsten som om, at det bare er endnu mere af det samme: endnu
mere af den fortvivlede adskillelse, som vi i forvejen kender så godt; fårene til
højre og bukkene til venstre. De velsignede for sig og de forbandede for sig. De
70 gode hér og de onde dér.

Så hvad skal der mon blive af os? Og hvad skal der blive af de andre? Og hvad
skal vi egentlig overhovedet dømmes på? Er det på gerningerne? For de fleste af
os er det vel sådan, at vi trods alt er lidt for gode til at være rigtig onde, men
75 samtidig lidt for onde til at være rigtig gode. Ånden er rede, men kødet er
skrøbeligt, og man kan vel kun gøre sit bedste – selvom det ikke altid lykkes. Så
måske er det i stedet troen, vi skal dømmes på? Det løser måske i første omgang
problemet for os, som sidder hér, men hvad så med alle dem, der ikke kom, der
kirkeklokkerne ringede ind? Og hvad er en evighed i himlen, hvis ikke vi kan få
80 alle med?

Og så står vi jo tilbage dér igen. Afmægtige – som var vi sultne, tørstige,
fremmede, nøgne, syge og fængslede – fortabte, i virkeligheden, med skårene i
hænderne og blikket flakkende fortvivlet mellem himmel og helvede og os selv.
85 Men måske glemmer vi i kampens hede at løfte blikket og se, hvem der sidder
dér i midten af det hele: ham, der sidder i mellemrummet – i revnen – og som
kirkeåret igennem har holdt vort håb om genløsning i live. I julens budskab om
evigheden i tiden. I påskens budskab om livet i døden. I pinsens budskab om
nærværet i fraværet. I dåbens budskab om nåden mod synderen. I nadverens
90 budskab om ligheden i forskelligheden. Dér sidder han – Gud og menneske,
korsfæstet og opstanden. Han, som med sit liv, sin død og sin opstandelse stiller
sig på de afmægtiges, de sultnes, tørstiges, fremmedes, nøgnes, syge og
fængsledes side; hos dem, der af den ene eller den anden grund er gået i stykker.
Uanset, hvordan det så end er gået til.

95 Somme tider kan man være så heldig, at evangeliet lader sig høre på steder, hvor
man ikke havde regnet med at høre det, og på måder, som man ikke havde
forventet at høre det på. Sådan har jeg det tit, og det er også tilfældet nu med
Vorherres forudsigelse af sin genkomst og den store dommedag. Og så kan de,
100 der hellere vil bruge den som legeplads for deres egen slet skjulte sadisme gøre,
som de vil. Og det samme kan sådan set de, som påstår, at der slet ikke er nogen
dom. Men de skal ikke tage trøsten og håbet fra mig, for nu husker jeg igen, at

105 Guds Søn ikke kom til verden for at smide nogen ud, men for at opsøge og frelse det fortabte, som han selv har sagt.

Og på det løfte vil jeg have lov at gå med oprejst hoved gennem livet; fremad mod Kristi genkomst og den store dommedag. Og gøre mit bedste, velvidende at det ikke altid lykkes, men altid i tiltro til, at min dommer både har ført min
110 sag – og de andres, for dens sags skyld – og at han en skønne dag vil komme, som han var, og drive alt dét, der slår livet i stykker og skiller os ad, endegyldigt tilbage til Helvede, hvor det hører hjemme. Og at han nænsomt vil klinke mine skår og tætn mine revner og forlene mig med en ny skønhed ved at tage min historie alvorligt og lade den stråle klarere end solen i de forgyldte mellemrum.
115 Så at jeg omsider kan leve, som jeg helt fra begyndelsen er skabt til: i fryd og jubel, i fred med både Gud og de andre og mig selv. I Guds rige, hvor jeg og vi hører hjemme; dér hvor der ikke mere høres gråd eller skrig, men hvor alt det brudte skal heles for aldrig mere at gå i stykker.

120 Og dét er dommen. Ikke fordi, jeg selv har gjort mig fortjent til det på nogen som helst måde, men fordi Gud i sin kærlighed har villet det sådan, siden verden blev grundlagt. For jeg kan jo se det på ham. Jeg kan se det på hans på hans hænder og fødder og i hans side:

125 Der er en revne i alting – og det er dér, lyset kommer ind.

Amen.

130

135

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

140

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag i kirkeåret

145

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-sidste-sondag-i-kirkearet>

150

155

160

165

170

175

180